

Turcsány Péter

Egünk magunkra nyíló ablakában

Haza – a fellegvárból

És csak ülök fent egy égi
fellegvárban,
szürke felhők között rózsás
ragyogás van;
hittem-e én holmi gyarló
változásban,
voltam-e társ, s ti voltatok-e
az én társam?

Jaj, visszatekintve csak fölös
zavar van,
öklömnyi akarás, vágy, tapasztalatlan;
számító irányvonal – és
suhintó bárd,
nem emelhattunk néked, nemzetem,
oltárt.

Jaj, mért lehetnék én összegző
velsi bárd,
pokoli kártyavetés minket
szétzilált;
mik vagyunk mi, fájdalmak monumentuma,
össze tarthat-e még emlékek
huzala?

Láttam én egykor egy gyönyörű
folyót,
partjára omolt hány gally, hány
bozót,
és sudáran nőttek óriási
fák,
sorfaluk egy új tavaszért
kiállt.

Nézek én vissza nagyon-nagyon
messziről,
hány társ a hosszú menetből
kidőlt s kidől;
jövő vagy múlt képe, mely
szívemben honol,
egybefonva nagyvilág és
magyar pokol.

Miért e torz vég kísérti
vak tollamat,
mondd Isten, röptünknek új
értelmet mi ad;
sereglések és seregélyek
új hada,
megvan-e még valahol a
gyötrött Haza?

Ez volna hát egy nemzet és egy
nemzedék
súlyos, aláhulló purgatóriuma;
a szív itt már csak lassan do-
boghat tovább,
jaj, nehogy el kelljen némul-
nia.

